

Tisztelt Dunavarsányi Polgárok!

Hazánkban augusztus 20-a az a kivételes alkalom, amelyen olyan történelmi eseményre emlékezhetünk, mely nem hordozza magában a negatív végkifejlet keserűségét. Magánéletünkben bizonyára megtapasztaltunk, hogy a különböző megpróbáltatások közepette és azt követően az ünnepek felértékelődnek. Az elmúlt közel két esztendőben Hazánknak, Európának és az egész világnak egy olyan kihívással kellett és sajnos kell a mai napig szembenéznie, amely rengeteg veszteséget, aggodalmat és bizonytalanságot okozott egyéni és közösségi életünkben egyaránt. Sajnálatos módon még nem vagyunk abban a helyzetben, hogy kijelentsük, hogy a járványt magunk mögött tudhatjuk, azonban az elmúlt időszakban tanúsított összefogásnak köszönhetően már sokkal bizakodhatunk abban, hogy a kilábalás szakaszába érkeztünk. Ennek ékes bizonyítéka a betegség terjedésének jelentős lassulása, amelyben megkérdőjelezhetetlen szerepe volt a határozott kormányzati intézkedéseknek, az egészségügyi dolgozók és egyéb közfeladatokat ellátók kimagasló teljesítményének és nem utolsósorban a magyar emberek alkalmazkodóképességének, szolidaritásának és összefogásának. Elmondhatjuk, hogy Hazánkban már minden erre igényt tartó részesült az oltásban, sőt, a harmadik dózis tekintetében is élen járunk. Nemcsak óriási eredmény ez, hanem a jövőbeli bizakodásunk alapvető záloga is.

Ebben a közel sem viszontagságoktól mentes időben a szokásosnál is nagyobb szükség van arra, hogy közös múltunk jeles alkalmait megünnepeljük, hálát adjunk egyéni és nemzeti megmaradásunkért, és hittel és bizalommal tekintünk a jövőbe. Ünnepelni pedig csak közösségben lehet igazán. Az egyéni erőfeszítések, a mindennapok küzdelmei mellett kiemelkedő jelentőséggel bír, hogy időnként egy pillanatra megálljunk, megpihenjünk és együtt örüljünk, vagy éppen egymás terhét együtt hordozzuk.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Államalapításunkban az egységes magyar nemzet megszilárdulásának és fennmaradásának egyik legalapvetőbb mérföldkövét ünnepeljük. Közös örömünk és büszkeségünk lehet, hogy egy olyan országot mondhatunk hazánknak, amelynek több mint 1000 éve lefektették alapjait, és amely már akkor kinyilvánította, hogy egy keresztény értékekre épülő, független nyugati állam kíván lenni. Augusztus 20-a arra is emlékeztet bennünket, hogy hazánk akkori vezetői egy sorsdöntő válaszúthoz érkeztek, döntöttek és a döntést ellentmondás nem tűrő módon véghez is tudták vinni. Az a történelmi tény, miszerint 10 évszázadot követően még mindig létezik magyarság és létezik magyar állam, azt igazolja, hogy e döntés helyes volt.

Minden ember életében kiemelt jelentősége van annak, hogy a Gondviselés mennyi időt szán neki e földi világon. Nincs ez másként egy ország és az azt alkotó nemzet életében sem. Éppen ezért, miközben ünnepeljük állami fennállásunk több, mint ezeréves múltját, kimondva vagy kimondatlanul kívánnunk kell, hogy az Isten még sokáig éltesse nemzetünket.

Elmondható, hogy egy olyan időszakban élünk, amelyben a szokásosnál is aktuálisabb kérdés, hogy a Történelem Ura még meddig tart meg minket magyarokat e földön. Sajnos napról napra egyre többet és egyre intenzívebben hallatják és éreztetik magukat azok az erők, amik az általános értékek, köztük a nemzeti identitás lerombolását célozzák. A családhoz hasonlóan, a nemzethez tartozás egy olyan biztos pont lehet az ember életében, ami nemcsak tartást és önbizalmat ad, de irányítúként szolgálhat az élet különböző akadályai és bizonytalanságai közepette. Be kell vallani, hogy a nyugati társadalmakban egyre inkább tapasztalhatók azok a törekvések, amelyek a nemzethez hasonló biztos pontokat kívánják felszámolni. A XXI. századi magyarság legnagyobb feladata, hogy felismerje, hogy az I. István által választott út közel sem egyirányú. Mindig is voltak olyanok, akik megpróbálták a magyar nemzetet visszafordítani vagy eltérő irányokba kényszeríteni. Imádkoznunk és fáradoznunk kell tehát, hogy felül tudjunk kerekedni a neoliberalizmus Koppányain, Jumurdzsákjain, Haynauin és Gerő Ernőin is! József Attila szavaival élve: *"Ez a mi munkánk, és nem is kevés."*

Sajnos olyan világban élünk, amelyben a klasszikus értékek relativizálása egyre nagyobb teret nyer. Azt már megszokhattunk, hogy az egyre inkább uralkodóvá váló liberális ideológia szerint a hazaszeretet és a nemzeti érdekképviselés, a kirekesztő nacionalizmus, az istenhit és vallás idejét múlt hóbort, azonban napról-napra azzal kell szembesülni, hogy azt, amit évszázadok vagy éppen évezredek óta evidenciának tartottunk az is megkérdőjelezésre kerülhet, és aki ezt a legkisebb mértékben is vitatja, annak nemzetközi támadásokra és megbélyegzésre kell számítnia. Európai és globális szinten a liberalizmus olyan mértékben radikalizálódott, hogy már aligha felismerhetők benne a klasszikus liberális értékek. Az eredendően a megértésre, szabadságra és toleranciára épülő ideológia egy olyan nemzetközi érdekcsoporttá fajult, amely semmilyen megértést és toleranciát nem tanúsít, és semmilyen szabadságot nem kíván adni mindazoknak, akik nem fogadják el az általuk hirdetett és folyamatosan határokat döngető ideológiákat. Míg régen az *"azt sem tudom, hogy fiú vagyok vagy lány"* mondás a maga abszurditásával volt hivatott a bizonytalanságot kifejezni, addig mára egy olyan eldöntendő kérdéssé vált, amely felmerülését egyes ideológiai erők tudatosan és szervezeten törekszenek motiválni a gyermekekben. Amikor már nemcsak az ember neve, hanem a házasság és család fogalma is megkérdőjelezésre kerül, akkor okkal merül fel a kérdés, hogy mik azok az általános társadalmi alapkövek, amikre a jövőt építeni lehet. A polgári kormány elkötelezett abban, hogy gyermekeink és unokáink számára egy olyan világot teremtsünk, ahol az évszázadok próbáját kiálló alapértékek és alapvetések felrúgása, és mások által kikényszerített térdhajtás nélkül részesül mindenki a neki járó toleranciából, tiszteletből és szabadságból.

A közelmúlt alakulását megfigyelve be kell látnunk, hogy globális viszonylatban a *"mondd, te kit választanál?"* kérdésre talán sosem volt olyan nehéz választ adni, mint most. Az elmúlt évszázadokban nem volt kérdés, hogy a magyarok vigyázó szemüket nyugatra vessék. Mára azonban Nyugat-Európában olyan társadalmi és ideológia tendenciákat láthatunk, amely inkább aggodalomra, mint irigylésre vagy tiszteletre méltó. Az elmúlt évtizedekben egyre inkább látható, hogy megszűnt azon kényelmes pozíciónk, hogy

célkitűzésként valamely nyugat-európai országra tekintsünk. Ehelyett nekünk magyaroknak és néhány hasonlóan gondolkodó közép-európai országnak az lett a feladatunk, hogy a különböző érdekektől és ideológiáktól elvakult nyugati országok figyelmét is felhívjuk az általuk képviselt politikai döntések hosszú távú veszélyeire.

Tisztel Ünneplő Közösség!

Meggyőződésem, hogy az államalapításért és nemzetünk fennmaradásáért a leghatékonyabban úgy tudunk hálát adni, hogy összefogással és szorgalommal megóvjuk és továbbépítjük mindazt, amit elődeink ránk hagytak. Ehhez a nem kis feladathoz merítsünk erőt a mai ünneplésből, hálaadásból, jókedvből és az előremutató együttlétből. Ennek reményében kívánok minden jelenlévőnek tartalmas és örömteli ünneplést.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket.